

SOTURI- KISSAT

SALAISUUKSIEN
METSÄ

ENNUSTUSTEN ALKU

3

ERIN HUNTER

WSOY

*Schrödille, joka metsästää Tähtiklaanissa, sekä Abbey Crudenille, joka on tavannut todellisen Tulisydämen.
Erityiskiitokset Kate Carylle.*

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, THE PROPHECIES BEGIN #3: FOREST OF SECRETS

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title
WARRIORS, THE PROPHECIES BEGIN #3: FOREST OF SECRETS

Text copyright © Working Partners Limited 2003

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Owen Richardson 2015

Map art © Dave Stevenson 2015

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Vesa-Matti Pajja ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Suomennos ilmestynyt aiemmin Art Housen kustantamana 2010

Kaksijalan silmin -kartan suomennos Nana Sironen

ISBN 978-951-0-49560-5

Painettu EU:ssa

JOITAKIN KLAANIKISSOJA

MYRSKYKLAANI

Päällikkö	SINITÄHTI – siniharmaa naaras, jonka kuonon ympärillä on hopeisia juovia
Vara-päällikkö	TIKERIKYNSI – suuri, tummanruskea raidallinen kolli, jolla on epätavallisen pitkät etukynnet
Parantaja	KELTAHAMMAS – vanha tummanharmaa naaras, jolla on leveät, tasaiset kasvot; entinen Varjoklaanin jäsen; tummanharmaan naaraan TUHKATASSUN mestari
Soturit	(kollit sekä naaraat, joilla ei ole pentuja) VALKOMYRSKY – suuri valkoinen kolli; KIRKASTASSUN mestari MUSTARAITA – solakka, mustaharmaa raidallinen kolli PITKÄHÄNTÄ – vaalea kolli, jolla on sysimustat raidat; NOPSATASSUN mestari VINHATUULI – vikkelä raidallinen kolli PAJUTURKKI – erittäin vaalean harmaa naaras, jolla on epätavalliset siniset silmät HIIRITURKKI – pieni tummanruskea naaras; OKATASSUN mestari TULISYDÄN – komea kellanpunainen kolli; PILVITASSUN mestari HARMAARAITA – pitkäkarvainen, vankkarakenteinen harmaa kolli; SANIAISTASSUN mestari TOMUTURKKI – tummanruskea raidallinen kolli HIEKKAMYRSKY – vaalean kellanpunainen naaras
Oppilaat	(yli kuuden kuun ikäiset soturiharjoittelijat) NOPSATASSU – mustavalkoinen kolli SANIAISTASSU – kullanuskea raidallinen kolli

	PILVITASSU – pitkäkarvainen valkoinen kolli
	KIRKASTASSU – naaras, jolla on valkoinen turkki ja kellanpunaisia läiskii
	OKATASSU – kullanuskea raidallinen kolli
Kuningattaret	(naaraat, jotka ovat tiineinä tai hoitavat pentuja) HALLATURKKI – kissa, jolla on kaunis valkoinen karvapeite ja siniset silmät JUOVANAAMA – kaunis raidallinen kissa KULTAKUKKA – kissa, jolla on vaalean kellanpunainen karvapeite PILKKUHÄNTÄ – vaalea raidallinen kissa; vanhin pentutarhan kuningattarista
Klaanin-vanhimmat	(entiset soturit ja kuningattaret, jotka viettävät vanhoja päiviään) PUOLIHÄNTÄ – suuri ja tummanruskea raidallinen kolli, jonka hännästä puuttuu osa PIKKUKORVA – harmaa kissa, jolla on erittäin pienet korvat; Myrskyklaanin vanhin kolli LAIKKUTURKKI – pieni mustavalkoinen kolli YKSISILMÄ – vaaleanharmaa naaras; Myrskyklaanin vanhin kissa; käytännössä sokea ja kuuro KIRJOHÄNTÄ – nuorempana kaunis kilpikonnankuviainen naaras, jolla on kauniin kirjava turkki RIKKOHÄNTÄ – pitkäkarvainen, tummanruskea ja raidallinen kissa; entinen Varjoklaanin päällikkö

VARJOKLAANI

Päällikkö	YÖTÄHTI – vanha musta kolli
Vara-päällikkö	TUHKATURKKI – laiha harmaa kolli

Parantaja	NUHANENÄ – pieni valkoharmaa kolli
Soturit	TYNKÄHÄNTÄ – ruskea raidallinen kolli; RUSKOTASSUN mestari
	MÄRKÄJALKA – harmaa raidallinen kolli; TAMMITASSUN mestari
	PIKKUPILVI – erittäin pieni raidallinen kolli
Kuningat- taret	AAMUPILVI – pieni ja raidallinen kissa MUSTAKUKKA – musta naaras UNIKONVARSI – pitkäjäalkainen vaaleanruskea raidallinen kissa

TUULIKLAANI

Päällikkö	PITKÄTÄHTI – mustavalkoinen kolli, jolla on erittäin pitkä häntä
Vara- päällikkö	JALKAPUOLI – musta kolli, jolla on vääntynyt jalka
Parantaja	KAARNAKASVO – lyhythäntäinen ruskea kolli
Soturit	MUTAKYNSI – täplikäs tummanruskea kolli; SEITTITASSUN mestari LOVIKORVA – raidallinen kolli; VINHATASSUN mestari YKSIVIIKSI – nuori ruskea raidallinen kolli; VALKO- TASSUN mestari
Kuningat- taret	SAARNIJALKA – harmaa naaras AAMUKUKKA – kilpikonnakuviainen naaras

JOKIKLAANI

Päällikkö	VÄÄRÄTÄHTI – valtavan suuri, vaalea ja raidallinen kissa, jolla on vääntynyt leuka
Varapäällikkö	LEOPARDITURKKI – epätavallisen täplikäs kullankeltainen naaras
Parantaja	MUTATURKKI – pitkäkarvainen vaaleanruskea kolli
Soturit	MUSTAKYNSI – savunmusta kolli; RASKASTASSUN mestari KIVITURKKI – harmaa kolli, jolla on taisteluiden arpeuttamat korvat; VARJOTASSUN mestari KURNUMAHA – tummanruskea kolli; HOPEATASSUN mestari HOPEAVIRTA – kaunis, hopeanharmaa ja raidallinen naaras
Kuningattaret	USVAJALKA – tummanharmaa naaras
Klaaninvanhimmat	HARMAALÄISKÄ – laiha harmaa naaras, jolla on laikukas turkki ja arpia kuonossa

KLAANEIHIN KUULUMATTOMIA KISSOJA

OHRA – mustavalkoinen kolli, joka asuu maatilalla metsän lähellä

MUSTAJALKA – suurikokoinen valkoinen kolli, jolla on valtavat pikimustat käpälät; entinen Varjoklaanin varapäällikkö

JÄRKÄLE – hopeanvärinen raidallinen kolli; entinen Varjoklaanin soturi

PRINSESSA – vaaleanruskea raidallinen naaras, jolla on tunnusomaisen valkoinen rinta ja valkoiset tassut; kotikisu

KORPPITASSU – hoikka musta kolli, jolla on valkoinen hännänpää; asuu Ohran kanssa maatilalla

SOTTA – pulska ja ystävällinen mustavalkoinen pentu, joka asuu talossa metsän reunalla

ESINÄYTÖS

PAKKANEN RIIPI METSÄÄ, peltoja ja nummia kuin jäiset kynnet. Kaikkea peitti lumi, joka kimalteli himmeästi uuden kuun hohteessa. Metsässä vallitsi täydellinen hiljaisuus. Sen rikkoivat ainoastaan puiden oksilta silloin tällöin varisevan lumen pehmeä suhina ja kuivunutta kaislikkoa pyyhkivän tuulen rapina. Jopa joen hiljainen liplatus oli vaiennut, sillä jääpeite ulottui törmältä toiselle.

Rannalla vilahti jokin. Kaislikosta ilmestyi suuri kollikissa, joka oli pörhistänyt tummanruskean turkkinsa suojaksi kylmyydeltä. Hän ravisti kärsimättömästi lunta kädeltään, sillä jokainen askel upotti hänet entistä syvemmälle pehmeisiin kinoksiin.

Kollin edellä kompuroi kaksi pikkuruista pentua, jotka päästivät hädissään hentoja vinkaisuja. Ne kahlasivat puuterilumessa, joka sotkeutui jäisiksi möykyiksi niiden kädäliin ja vatsaturkkeihin, mutta aina kun ne yrittivät pysähtyä, kolli tönäisi ne uudestaan liikkeelle.

Kissakolmikko rämpi joen vartta, kunnes uoma leveni ja he saavuttivat pienen saaren, joka kohosi melko lähellä virran törmää. Sitä ympäröi tiheä kaislikko, jonka kuivat korret sojottivat jään yläpuolella. Kitukasvuiset, lehdettömät pajupuut kätkivät saaren sisäosat lumesta notkuvilla oksillaan.

”Olemme melkein perillä”, tummanruskea kolli maukui rohkaisevasti. ”Seuratkaa minua.”

Hän liukui törmää pitkin kapealle, kovaksi jäätyneelle polulle, joka johti kaislikon halki. Sitten hän loikkasi saaren kuivalle, rapisevalle maaperälle. Suurempi pennuista ryntäsi hänen peräänsä, mutta pienempi liukastui jäällä ja jäi paikoilleen kyyhöttämään. Se alkoi kitistä säälistävästi. Kotvan kuluttua kolli hypähti pienokaisen viereen ja koetti kammeta sen jaloilleen, mutta se oli liian uupunut liikkuakseen. Kolli yritti kömpelösti lohduttaa avutonta nuyttiä nuolaisemalla sen korvia. Sitten hän tarttui sitä niskasta ja kantoi sen saarelle.

Pajupuiden takana oli pensaiden täplittämä aukio. Maa oli täällä lumen peitossa, ja sillä risteili monien kissojen jättämiä tassunjälkiä. Aukio vaikutti autiolta, mutta varjoissa kiilui kirkkaita silmiä, jotka seurasivat kolliä, kun tämä opasti pennut kohti suurinta pensasrykelmää ja sotkuisen oksaseinän läpi.

Ulkoilman hyytävä kylmyys väistyi pentutarhan lämmön ja maidon tuoksun tieltä. Sammaleella ja kanervalla vuorautulla syvällä vuoteella makasi harmaa naaraskissa, joka imetti yhtä ainoaa raidallista pentua. Naaras kohotti päätään, kun kolli tuli hänen viereensä ja laski pennun varovasti leuoistaan. Toinen pikkuisista hoiperteli viimeisenä sisään ja koetti kavuta makuusijalle.

”Tammisydän”, maukui naaras. ”Mitä nuo ovat?”

”Pentuja, Harmaaläiskä”, Tammisydän vastasi. ”Suostutko imettämään niitä? Ne tarvitsevat emon hoivaa.”

”Mutta...” Järkytys paistoi Harmaaläiskän meripihkanvärisistä silmistä. ”Kenen pentuja ne ovat? Jokiklaaniin ne eivät ainakaan kuulu. Mistä löysit ne?”

”Metsästä.” Tammisydän ei katsonut naarasta silmiin. ”Niillä oli onnea, kun kettu ei löytänyt niitä ensin.”

”Metsästäkö?” maukui kuningatar epäilyksestä käheällä äänellä. ”Älä kohtele minua kuin hiirenaivoista. Millainen kissa muka jättäisi pentunsa metsään, etenkin tällaisella säällä?”

Tammisydän kohautti lapojaan. ”Kulkukissa, kenties, tai sitten kaksijalat. Mistä minä tietäisin? En voinut jättää niitä yksinkään.” Hän töytäisi pienempää pentua, joka makasi aivan liikkumatta lukuun ottamatta nopeasti kohoilevaa kylkeä. ”Harmaaläiskä, ole kiltti... Muut pentusi menehtyivät, ja niin käy näillekin, jos et auta.”

Tuska varjosti Harmaaläiskän silmiä. Hän laski katseensa pienokaisiin. Niiden pikkuruiset suut avautuivat vaaleanpunaisina, ja ne päästivät säälettäviä miukaisuja. ”Minulla on runsaasti maitoa”, hän mutisi puoliksi itselleen. ”Tietenkin otan ne.”

Tammisydän päästi pitkän helpotuksen huokaisun. Hän nosti pennut yksi kerrallaan ilmaan ja laski ne Harmaaläiskän viereen. Naaras työnsi ne hellästi kaarevaa vatsaansa vasten, lähelle omaa pentuaan. Ne alkoivat imeä tarmokkaasti.

”En siltikään ymmärrä”, Harmaaläiskä maukui, kun ne olivat rauhoittuneet. ”Mitä pennut tekivät kahdestaan metsässä lehtikadon aikaan? Niiden emo on varmasti suunniltaan.”

Tummanruskea kolli pyöritteli sammaltukkoa valtavalla etukäpälällään. ”En varastanut niitä, jos sitä epäilet.”

Harmaaläiskä katsoi häntä pitkän tovin. ”Ei, en epäile”, hän maukui lopulta. ”Mutta et taida kertoa koko totuutta.”

”Kerroin kaiken tarpeellisen.”

”Et sinne päinkään!” Suuttumus välähti Harmaaläiskän silmissä. ”Entä niiden emo? Tiedän, millaista on menettää pentuja. En halua, että yksikään kissa joutuu kärsimään sellaista tuskaa.”

Tammisydän kohotti päätään ja silmäili naarasta. Hänen kurkustaan kohosi vaimeaa murinaa. ”Niiden emo on luultavasti kulkukissa. Tässä säässä ei kannata lähteä etsimään häntä.”

”Mutta Tammisydän–”

”Pidä vain huolta pennuista!” Tummanruskea kolli ponnahti jaloilleen, kääntyi kannoillaan ja työntyivät ulos pentutarhasta. ”Haen sinulle tuoresaalista”, hän maukui lapansa yli.

Kun hän oli poissa, Harmaaläiskä kumartui pentujen ylle ja nuoli niiden turkkia karhealla kielellään, jotta ne lämpiäisivät. Sulava lumi oli huuhtonut pois suurimman osan niiden tuoksuista, mutta Harmaaläiskä saattoi yhä erottaa metsän tuoksut, kuolleet lehdet ja routaisen maan. Kaiken sen alla häilyi vielä jotakin vaimeampaa...

Harmaaläiskä keskeytti nuolemisen. Oliko hän todella havainnut sen vai kuvitteliko hän vain? Hän laski päänsä uudelleen ja raotti suutaan hengittääkseen pentujen tuoksua.

Hänen silmänsä avautuivat ammolleen, ja hän jäi tuijottamaan pentutarhan syrjäisimpiä varjoja silmää räpäyttämättä. Hän ei ollut erehtynyt. Nämä kaksi orpopentua, joiden alkuperää Tammisydän ei suostunut paljastamaan, kantoivat turkeissaan vihollisklaanin tuoksua!

LUKU 1

HYYTÄVÄ TUULI PIISKASI lunta Tulisydämen naamalle. Hän joutui ponnistelemaan päästäkseen alas jyrkänteeltä, joka vietti kohti Myrskyklaanin leiriä. Leukojensa tukevassa otteessa hän kantoi vastatapettua hiirtä. Lunta tuprutti niin sakeasti, että hän saattoi hädin tuskin nähdä eteensä.

Vesi kihosi hänen kielelleen, kun tuoreesta hiirestä huokuva riistan tuoksu täytti hänen sieraimensa. Hän ei ollut syönyt sitten edellisen illan – synkeä merkki siitä, kuinka vähissä saaliit olivat lehtikadon aikana. Nälkä raastoi Tulisydämen vatsaa, mutta hän ei voinut rikkoa soturilakia: klaani tuli ruokkia ensin.

Hehkuva ylpeys karkotti hetkeksi tulenpunaista turkkia kuorruttavasta lumesta hohkavan kylmyyden, kun Tulisydän muisti taistelun, joka oli käyty vain kolme päivää aiemmin. Hän ja muut Myrskyklaanin soturit olivat puolustaneet Tuuliklaania, kun metsän toiset kaksi klaania olivat hyökänneet nummikissojen kotikonnuille. Moni oli loukkaantunut kahakassa, joten oli sitäkin tärkeämpää, että kaikki metsästämään kykenevät toisivat kotiin saalista.

Kun Tulisydän ryömi leiriin johtavassa piikkihernetunnelissa, hänen yllään riippuvista piikkikäistä oksista putosi lunta. Hänen korvansa värähtivät, kun hänen päähänsä tupsahti kylmiä möhkäleitä. Leiriä ympäröivät piikkipensaat tarjosivat jonkin verran tuulensuojaa, mutta keskusaukio oli tyhjillään;

kaikki pysyttelivät mieluiten omien pesiensä lämmössä, kun lunta oli näin paksult. Kinosten alta pilkisti kantoja ja kaatuneen puun oksia. Yksinäinen käpälänjalkien nauha kulki oppilaiden pesältä karhunvatukkaryteikköön, jonka suojissa pentuja hoidettiin. Kun Tulisydän näki jäljet, hän ei voinut olla ajattelemaan sitä, että hänellä ei ollut enää oppilasta, koska Tuhkatassu oli loukkaantunut Ukkospolun reunalla.

Tulisydän hölkytti lumen halki leirin sydämeen ja pudotti hiiren tuoresaaliskasaan, joka sijaitsi lähellä sotureiden yöpymispensaikkaa. Keko oli säälittävän pieni. Nekin harvat saaliit, jotka oli onnistuttu pyytämään, olivat laihoja ja luisevia. Ne riittivät hädin tuskin suupalaksi nälkiintyneelle soturille. Pulskia hiiriä ei löytyisi ennen hiirenkorvan aikaa, joka koittaisi vasta monen kuun päästä.

Tulisydän kääntyi pois palatakseen metsästystehtäviinsä, kun hänen takaansa kuului äänekäs naukaisu. Hän kiepahti ympäri.

Sotureiden pesästä työntyi ulos klaanin varapäällikkö, Tiikerikyysi. ”Tulisydän!”

Tulisydän tassutteli lumen halki hänen luokseen ja kumarsi kunnioittavasti. Siitä huolimatta hän tunsu niskassaan valtavan raidallisen kollin leimuavan katseen. Kaikki Tiikerikynteen kohdistuvat epäilykset tulvahtivat taas hänen mieleensä. Varapäällikkö oli vahva, kunnioitettu ja taistelutaidoiltaan suurenmoinen, mutta Tulisydän tiesi, että hänen sydämensä oli sysimusta.

”Sinun ei tarvitse metsästä enää tänään”, Tiikerikyysi murisi lähestyvälle Tulisydämelle. ”Sinitähti on valinnut sinut ja Harmaaraidan mukaansa kokoontumiseen.”

Tulisydämen korvat värähtivät jännityksestä. Oli kunnia päästä klaanin päällikön seurassa kokoontumiseen, jossa

kaikki neljä klaania kohtasivat rauhanomaisesti täydenkuun aikaan.

”Sinun on parasta syödä heti”, jatkoi tummaturkkinen varapäällikkö. ”Lähdemme kuunnousun hetkellä.” Hän lähti marssimaan kohti Suurkiveä, missä sijaitsi Sinitähden, klaanin päällikön pesä. Mennessään hän vielä pysähtyi ja käänsi jyrkän päänsä kohti Tulisydäntä. ”Muista vain kokoontumisessa, kumpaan klaaniin kuulut”, hän sähisi.

Tulisydän tunki karvojensa nousevan pystyyn, ja suutumus leimahti hänen sisällään. ”Mitä tarkoitat?” hän kysyi uhmakkaasti. ”Luuletko, etten olisi uskollinen omalle klaanilleni?”

Tiikerikynsi kääntyi kohti Tulisydäntä. Nuori soturi yritti kovasti olla säpsähtämättä, kun tumma kolli jännitti uhkaavasti lapansa. ”Näin sinut viime taistelussa.” Varapäällikön ääni oli vaimeaa murinaa, ja hänen korvansa olivat luimussa, kun hän sanoi: ”Näin, kuinka päästit Jokiklaanin soturin pakoon.”

Tulisydän sävähti, kun taistelu Tuuliklaanin leirissä välähti hänen mieleensä. Tiikerikynsi puhui totta. Tulisydän oli päästänyt Jokiklaanin soturin naarmutta pakoon, mutta hän ei ollut tehnyt sitä pelkuruudesta tai petturuudesta. Soturi oli ollut Hopeavirta. Muut Myrskyklaanissa eivät tienneet, että Tulisydämen paras ystävä Harmaaraita oli rakastunut hopeanharmaaseen naaraaseen, eikä Tulisydän ollut kyennyt satuttamaan tätä.

Tulisydän oli yrittänyt parhaansa mukaan saada Harmaaraidan luopumaan Hopeavirran tapailemisesta – heidän suhteensa rikkoi soturilakia ja asetti molemmat vakavaan vaaraan. Siitä huolimatta Tulisydän tiesi myös, ettei pettäisi koskaan Harmaaraitaa.

Sitä paitsi Tiikerikynnellä ei ollut oikeutta syyttää ketään petturuudesta. Hän oli jäänyt seisomaan taistelun reunamille ja katsellut sivusta, kun Tulisydän oli taistellut henkensä kaupalla toista Jokiklaanin soturia vastaan. Auttamisen sijaan Tiikerikyysi oli vain kääntynyt toiseen suuntaan. Eikä se edes ollut vakavin syytös, minkä Tulisydän olisi voinut esittää varapäällikköä vastaan. Hän epäili, että Tiikerikyysi oli murhanut Myrskyklaanin edellisen varapäällikön, Punahännän, ja saattoi jopa suunnitella itse päällikön syrjäyttämistä.

”Jos epäilet uskollisuuttani, kerro Sinitähdelle”, hän maukui haastavasti.

Tiikerikyysi paljasti irvistyksen ja laskeutui matalaksi. Hänen pitkät kyntensä välähtivät esiin. ”Minun ei tarvitse vaivata sillä Sinitähteä”, hän sähisi. ”Osaan itsekin hoitaa tuollaiset kotikisut.”

Hän tuijotti Tulisydäntä vielä tovin. Tulisydän ymmärsi äkisti, että meripihkanvärississä silmissä kiilui epäluottamuksen lisäksi häivähdys pelkoa. *Tiikerikyysi pohtii, kuinka paljon tiedän*, hänen mieleensä juolahti.

Tulisydämen ystävä Korppitassu, Tiikerikynnen oma oppilas, oli todistanut Punahännän murhan. Tiikerikyysi oli yrittänyt vaientaa hänet tappamalla, joten Tulisydän oli vienyt hänet asumaan Ohran luo. Ohra oli erakkokissa, joka asui lähellä kaksijalkojen maatilaa Tuuliklaanin reviirin tuolla puolen. Tulisydän oli yrittänyt kertoa Korppitassun tarinan Sinitähdelle, mutta päällikkö ei ollut suostunut uskomaan, että hänen urhea varapäällikkönsä saattaisi syyllistyä sellaiseen. Kun Tulisydän silmäili Tiikerikynttä, hän tunsu jälleen olonsa turhautuneeksi; tuntui aivan siltä kuin kaatunut puu olisi puristanut hänet maata vasten.

Sanomatta enää sanaakaan Tiikerikyysi kiepahti kannoillaan ja marssi matkoihinsa. Kun Tulisydän katseli hänen

kulkuaan, satureiden pesästä alkoi kuulua rapinaa ja Harmaaraita kurkisti oksien takaa.

”Mitä ihmettä oikein yritit?” hän maukui. ”Haastaa nyt riitaa Tiikerikynnen kanssa tuolla tavalla! Hän tekee sinusta variksenruokaa!”

”Kenelläkään ei ole oikeutta nimittää minua petturiksi”, Tulisydän puolustautui.

Harmaaraita nuolaisi rintaansa pari kertaa. ”Anteeksi”, hän mutisi. ”Tiedän, että kaikki johtuu minusta ja Hopeavirrasta–”

”Ei johdu”, Tulisydän keskeytti, ”ja tiedät sen itsekin. Ongelma et ole sinä vaan Tiikerikynsi.” Hän ravisti itseään ja karisti lumen turkistaan. ”Tule, mennään syömään.”

Harmaaraita työntyti kokonaan ulos ja lähti loikkimaan kohti tuoresaaliskasaa. Tulisydän seurasi perässä, valikoi itselleen vesimyyrän ja kantoi sen satureiden pesään. Harmaaraita kyyristyi hänen viereensä, lähelle oksaverhon ulointa reunaa.

Valkomyrsky ja pari muuta kokenutta soturia nukkui käpertyneinä pensaikon keskellä, mutta pesässä ei ollut muita. Heidän kehonsa olivat lämmittäneet ilman, ja oksakaton läpi ei ollut päässyt juuri lainkaan lunta.

Tulisydän haukkasi suullisen vesimyyrää. Liha oli kovaa ja sitkeää, mutta hän oli niin nälkäinen, että se maistui herkulliselta. Ateria oli syöty loppuun aivan liian nopeasti, mutta sekin oli tyhjää parempi. Siitä saisi voimia, joita hän tarvitsi matkalla kokoontumiseen.

Kun Harmaaraita oli tehnyt selvää ateriastaan muutamalla ahnaalla hotkaisulla, ystävykset jäivät makaamaan vierekkäin ja alkoivat sukia toistensa kylmiä turkkeja. Tulisydämes-tä oli huojentavaa vaihtaa kieliä Harmaaraidan kanssa, sillä heidän välinsä olivat olleet kireät. Oli jopa näyttänyt siltä, että Harmaaraidan rakkaus Hopeavirtaa kohtaan tuhoaisi

ystävyyden Tulisydämen kanssa. Vaikka Tulisydän oli edelleen huolissaan ystävänsä kielletystä suhteesta, heidän välinsä olivat lämmenneet viime taistelun jälkeen, ja nyt he olivat yhtä läheisiä kuin aina ennenkin. Heidän oli pakko pystyä luottamaan toisiinsa, mikäli he aikoivat selvitä pitkästä lehtikadon ajasta. Sitäkin tärkeämpää oli, että Tulisydän tarvitsi Harmaaraidan tukea Tiikerikynnen kasvavaa vihamielisyyttä vastaan.

”Mitähän saamme kuulla tänä yönä?” hän kuiskasi ystävänsä harmaaseen korvaan. ”Toivottavasti Jokiklaani ja Varjoklaani ovat ottaneet opikseen. Tuuliklaania ei enää karkoteta reviiriltään.”

Harmaaraita vaihtoi asentoaan kiusaantuneena. ”Taistelussa ei ollut kyse pelkämästä valloitushalusta”, hän muistutti. ”Riistaa on tavallistakin vähemmän – Jokiklaani näkee nälkää, koska kaksijalat asettuivat sen reviirille.”

”Tiedän kyllä.” Tulisydän heilautti korviaan vastentahtoisesti myötätuntoisesti. Hän ymmärsi, että hänen ystävänsä halusi puolustaa Hopeavirran klaania. ”Toisen klaanin ajaminen pois reviiriltään ei silti ole oikea ratkaisu.”

Harmaaraita mutisi olevansa samaa mieltä ja vaieni. Tulisydän tiesi, miltä hänestä täytyi tuntua. Oli kulunut vain muutama kuu siitä, kun he olivat ylittäneet Ukkospolun etsiäkseen Tuuliklaanin ja noutaakseen sen kotiinsa. Siitäkään huolimatta Harmaaraita ei voinut torjua myötätuntoa Jokiklaania kohtaan, sillä hän rakasti Hopeavirtaa. Helppoja ratkaisuja ei ollut. Riistapula oli kipeä ongelma kaikille neljälle klaanille ainakin, kunnes lehtikadon aika hellittäisi armottoman otteensa metsästä.

Harmaaraidan tasaisen karheat nuolaisut saivat Tulisydämen uneliaaksi, ja hän säpsähti, kun pesän ulkopuolelta kuului oksien rapinaa. Sisään tuli Tiikerikynsi, jota seurasiivat Mustaraita ja Pitkähäntä. Kaikki kolme mulkoilivat Tuli-

sydäntä ja asettuivat vierekkäin makuulle lähelle pensaikon keskustaa. Tulisydän siristi silmiään. Hän toivoi, että pystyisi kuulemaan, mistä he keskustelivat. Oli aivan liian helppoa kuvitella, että he punoivat juonia häntä vastaan. Tulisydämen lihakset jännittyivät. Hän ymmärsi, ettei olisi koskaan turvasa omassa klaanissaan niin kauan, kuin Tiikerikynnen petos pysyi salaisuutena.

”Mikä hätänä?” kysyi Harmaaraita ja kohotti päätään.

Tulisydän venytteli rentoutuakseen uudelleen. ”En luota heihin”, hän kuiskasi ja taivutti korvansa kohti Tiikerikynttä ja tämän kumppaneita.

”Enpä voi syyttää sinua”, maukui Harmaaraita. ”Jos Tiikerikynsi saisi milloinkaan tietää Hopeavirrasta...” Hän värähti.

Tulisydän lohdutti ystäväänsä painautumalla tiiviimmin tämän kylkeä vasten, mutta hänen korvansa koettivat yhä erottaa, mitä Tiikerikynsi sanoi. Hän kuvitteli kuulleensa oman nimensä, ja häntä houkutti hiipiä vielä aavistuksen verran lähemmäs, mutta juuri silloin Pitkähännän katse osui häneen.

”Mitä luulet tuijottavasi, *kotikisu?*” sähisi raidallinen soturi. ”Myrskyklaaniin kelpaavat vain *uskolliset* kissat.” Hän käänsi tahallaan selkensä Tulisydämelle.

Tulisydän ponkasi heti jaloilleen. ”Kuka *sinulle* on antanut oikeuden epäillä uskollisuuttamme?” hän sähähti.

Pitkähäntä ei ollut kuulevinaan.

”Nyt se on selvä!” Tulisydän maukui Harmaaraidalle rai-vosta kihisten. ”Tiikerikynsi levittää minusta ilkeitä huhuja.”

”Minkä sille mahtaa?” Harmaaraita tuntui alistuneen Tiikerikynnen vihamielisyyteen.

”Haluan puhua uudelleen Korppitassun kanssa”, Tulisydän maukui. ”Hän voi muistaa taistelusta vielä jotakin. Sel-laista, minkä avulla saisin Sinitähden uskomaan totuuden.”

”Niin, mutta Korppitassu asuu nykyään kaksijalkojen maatilalla. Sinun täytyisi ylittää koko Tuuliklaanin reviiri. Kuinka selittäisit, miksi olit niin kauan poissa leiristä? Tiikerikynnen valeet vaikuttaisivat vain entistä todemmilta.”

Tulisydän oli valmis hyväksymään vaaran. Hän ei ollut kysynyt Korppitassulta tarkkoja yksityiskohtia siitä, kuinka Puhahäntä oli kuollut monta kuuta sitten taistelussa Jokiklaania vastaan. Tätä ennen oli tuntunut paljon tärkeämmältä saada soturioppilas turvaan Tiikerikynnen tieltä.

Nyt hän tiesi, että hänen oli kuultava täsmälleen, mitä Korppitassu oli nähnyt. Hän oli jatkuvasti yhä varmempi siitä, että hänen ystävänsä tiesi jotakin, mikä osoittaisi, kuinka vaarallinen Tiikerikynsi oli koko klaanille.

”Lähden tänä yönä”, Tulisydän kuiskasi. ”Livahdan paikalta kokoontumisen jälkeen. Jos tuon leiriin tuoresaalista, voin sanoa käyneeni metsästäjänä.”

”Asetat itsesi suureen vaaraan”, maukui Harmaaraita. Hän nuolaisi kiintyneesti Tulisydämen korvaa. ”Mutta Tiikerikynsi on myös minun ongelmani. Jos olet päättänyt lähteä, minä tulen mukaan.”

LUMISADE OLI LOPPUNUT ja pilvet olivat väistyneet, kun Myrskyklaanin joukko – Tulisydän ja Harmaaraita mukanaan – lähti leiristä ja suuntasi kohti Nelipuuta. Lumen peittämä maa näytti hohtavan valoa täydenkuun paisteessa, ja jää kimalteli jokaisella oksalla ja kivellä.

Heitä vastaan puhalsi kylmä tuuli, joka pölyytti hangen pintaa ja toi mukanaan kokonaisen kissajoukon tuoksut. Tulisydän vapisi jännityksestä. Kaikkien neljän klaanin reviirit kohtasivat pyhässä laaksossa, ja aina täydenkuun aikaan julistettiin aselepo, jonka aikana klaanit kokoontuivat jyrkkäreunaiselle aukiolle neljän suuren tammen alle.

Tulisydän seurasi Sinitähteä, joka oli jo pudottautunut matalaksi. Päällikkö hiipi vielä muutaman hännänmitan matkan harjanteelle, jonka takaa saattoi kurkistaa alas aukiolle. Tammien keskellä kohosi kivi, jonka rosainen hahmo piirtyi mustana lunta vasten. Tulisydän odotti Sinitähden käskyä lähteä liikkeelle ja katseli muiden klaanien kissoja, jotka tervehtivät toisiaan laakson pohjalla. Hän ei voinut olla huomauttamatta vihamielisiä tuijotuksia ja sojottavia niskakarvoja, kun Tuuliklaanin jäsenet kohtasivat Jokiklaanin ja Varjoklaanin kissoja. Kukaan ei selvästikään ollut unohtanut taistelua; ilman aselepoa he olisivat olleet kiinni toistensa turkeissa.

Tulisydän tunnisti Pitkätähden, Tuuliklaanin päällikön. Tämä istui Puhujankiven lähellä klaanin varapäällikkö Jalkapuoli rinnallaan. Hieman kauempana Nuhanenä ja Mutaturkki, Varjoklaanin ja Jokiklaanin parantajat, istuivat vierakkain ja katselivat muita kissoja. Kuutamoin heijastui heidän silmistään.

Tulisydämen vieressä odottavan Harmaaraidan lihakset olivat jännittyneet. Hän tuijotti aukiolle, ja jännitys hehkui hänen keltaisissa silmissään. Tulisydän seurasi katsetta ja näki, kuinka Hopeavirta ilmestyi varjoista. Hänen kaunis mustan ja hopean kirjava turkkinsa aaltoili kuunvalossa.

Tulisydän tukahdutti huokauksen. ”Jos aiot puhua hänen kanssaan, muista tarkkailla, kuka teidät näkee”, hän varoitti ystävänsä.

”Älä huoli”, Harmaaraita maukui. Hän paineli kovaa maata etukäpäällillään ja odotti pääsevänsä jälleen Jokiklaanin kissan seuraan.

Tulisydän vilkaisi Sinitähteä. Hän odotti päällikön merkkiä, joka antaisi klaanille luvan laskeutua laaksoon. Sen sijaan hän näki Valkomyrskyn, joka asteli päällikön luo ja kyyristyi tämän viereen. ”Sinitähti”, Tulisydän kuuli ylvään valkoisen

soturin kuiskauksen. ”Mitä aiot kertoa Rikkohännästä? Paljastatko muille klaaneille, että klaanimme elättää häntä?”

Tulisydän odotti jännittyneenä Sinitähden vastausta. Rikkohäntä oli ollut aiemmin Rikkotähti, Varjoklaanin päällikkö. Hän oli murhannut oman isänsä Risatähden ja kaapannut pentuja Myrskyklaanista. Myrskyklaani oli vastannut auttamalla Rikkotähden omaa klaania karkottamaan hänet metsään. Jonkin ajan kuluttua Rikkotähti oli johtanut luopio-kissajoukon hyökkäystä Myrskyklaanin leiriin. Keltahammas, Myrskyklaanin parantaja, oli raapaissut taistelussa hänen silmiään, ja nyt entinen päällikkö oli lannistunut, sokea vanki. Hän oli menettänyt Tähtiklaanilta saamansa nimen ja häntä vartioitiin tiiviisti, mutta Tulisydän tiesi, että toiset klaanit olisivat odottaneet Rikkohännän surmaamista – tai ainakin karkottamista metsään kuolemaan. Tietoa Rikkohännän eloonjäämisestä ei otettaisi riemulla vastaan.

Sinitähti ei irrotanut katsettaan aukion kissoista. ”En aio sanoa mitään”, hän vastasi Valkomyrskylle. ”Asia ei kuulu muille klaaneille. Rikkohäntä on nyt Myrskyklaanin vastuulla.”

”Rohkeita sanoja”, murahti Tiikerikyysi, joka istui Sinitähden toisella puolella. ”Vai olisiko tekomme tunnustaminen liian häpeällistä?”

”Myrskyklaanin ei tarvitse hävetä armon antamista”, Sinitähti vastasi viileästi, ”mutta ei ole syytä hankkia ikävyöksiä tietien tahtoen.” Ennen kuin Tiikerikyysi ehti väittää vastaan, päällikkö ponnahti jaloilleen ja kääntyi muiden Myrskyklaanin kissojen puoleen. ”Kuunnelkaa”, hän maukui. ”Kukaan ei saa puhua luopioiden hyökkäyksestä tai mainita Rikkohäntää. Ne asiat kuuluvat vain meidän klaanillemme.”

Hän jäi odottamaan, kunnes kissajoukosta kuului hyväksyviä naukaisuja. Sitten hän heilautti häntäänsä, mikä antoi Myrskyklaanin joukolle luvan laskeutua muiden klaanien

seuraan. Hän syöksyi rinnettä peittävään pensaikkoon, ja Tiikerikynsi seurasi hänen kannoillaan. Varapäällikön raskaat käpälät saivat lumen pölyämään.

Tulisydän loikki heidän peräänsä. Kun hän liukui pensaiden alta aukiolle, hän näki että Tiikerikynsi oli jäänyt lähistölle ja silmäili häntä epäluuloisen näköisenä. ”Harmaaraita”, Tulisydän sihahti hiljaa lapansa yli, ”minusta Hopeavirran tapaaminen kannattaa jättää väliin tällä kertaa. Tiikerikynsi tuntuu jo—”

Yhtäkkiä Tulisydän huomasi, että Harmaaraita oli lähtenyt hänen viereltään. Hän katsoi ympärilleen ja näki, kuinka hänen ystävänsä katosi Puhujankiven taakse. Paria silmänräpäystä myöhemmin Hopeavirta kiersi Varjoklaanin kissojen ryhmän ja seurasi tätä.

Tulisydän huokaisi. Hän vilkaisu Tiikerikynttä ja pohti, oliko varapäällikkö nähnyt heidät. Tiikerikynsi oli kuitenkin lähtenyt tapaamaan Tuuliklaanin Yksiviikseä, ja Tulisydän antoi niskakarvojensa laskeutua.

Tulisydän vaelteli levottomana ympäri aukiota ja löysi itsensä läheltä klaaninvanhimpien ryhmää – siihen kuuluivat Myrskyklaanin Laikkuturkki sekä joukko hänelle tuntemattomia kissoja. He olivat kyyristyneet kiiltävälehtisen piikki-paatsaman alle, missä lumikerros oli ohuempi kuin muualla. Tulisydän piti toisen silmänsä auki Harmaaraidan varalta ja laskeutui kuuntelemaan keskustelua.

”Muistan tätäkin pahemman lehtikadon ajan.” Puhuja oli vanha musta kolli, jonka kuono oli käynyt hopeiseksi ja jonka kylkeen oli jäänyt monen taistelun arvet. Hänen lyhyt, laukukas turkkinsa kantoi Tuuliklaanin tuoksua. ”Joki oli jäässä yli kolme kuuta.”

”Totta puhut, Varisturkki”, raidallinen kuningatar myönsi. ”Silloin riistaa oli tätäkin vähemmän, jopa Jokiklaanilla.”

Tulisydän oli silmänräpäyksen ajan yllättynyt, kun vastikään taistelleiden klaanien jäsenet voivat keskustella niin tyyneesti sen sijaan, että olisivat sylkeneet silkkaa vihaa toistensa silmille. Toisaalta he olivat klaaninvanhimpia, hän pohti. He olivat varmasti nähneet monen monta taistelua pitkän elämänsä aikana.

”Nykypäivän nuoret soturit”, musta vanhus jatkoi ja vilkaisi Tulisydäntä, ”eivät tiedä, mitä vastoinkäymiset merkitsevät.”

Tulisydän kahisteli maata peittäviä kuolleita lehtiä ja yritti näyttää kunnioittavalta. Laikkuturkki, joka makasi hänen lähellä, näpäytti häntä ystävällisesti hännällään.

”Se oli varmasti silloin, kun Sinitähti menetti pentunsa”, muisteli Myrskyklaanin vanhus. Tulisydän höristi korviaan. Hän muisti, että Kirjohäntä oli kerran maininnut Sinitähden pennut. Ne olivat syntyneet juuri ennen kuin hänestä oli tullut klaanin varapäällikkö. Tulisydän ei kuitenkaan ollut koskaan kuullut, kuinka monta pentuja oli ollut tai kuinka vanhana ne olivat menehtyneet.

”Muistatko, kun sää sitten lauhtui?” Varisturkki keskeytti Tulisydämen mietteet. Vanhuksen silmiin tuli etäinen katse, kun hän uppoutui muistoihinsa. ”Joki nousi rotkon kohdalla melkein mäyränpesille asti.”

Laikkuturkkia puistatti. ”Muistan hyvinkin. Myrskyklaani ei päässyt joen yli kokoontumiseen.”

”Kissoja hukkuu”, Jokiklaanin kuningatar muisteli murheellisesti.

”Niin riistaakin”, Varisturkki lisäsi. ”Henkiin jääneet kisat melkein nääntyivät nälkään.”

”Suokoon Tähtiklaani, että tästä lehtikadosta ei tule yhtä paha!” Laikkuturkki maukui kuumeisesti.

Varisturkki sähähti: ”Nykynuoret eivät koskaan selviäsi siitä. Olimme sitkeämpiä ennen vanhaan.”

Tulisydän ei voinut olla väittämättä vastaan. ”Klaanissamme on nykyään vahvoja satureita–”

”Kuka kysyi sinun mielipidettäsi?” ärähti kärtyyisä vanha kolli. ”Olet hädin tuskin pentua vanhempi!”

”Niin, mutta me–” Tulisydämen lause jäi kesken, kun ilman täytti viiltävä ulvaisu, joka sai kaikki vaikenemaan. Hän käänsi päätään ja näki Puhujankiven päällä neljä kissaa, joiden hahmot erottuivat hopeisessa kuunvalossa.

”Hys!” sihahti Laikkuturkki. ”Tapaaminen alkaa.” Hän käänsi korvansa kohti Tulisydäntä ja kehräsi pehmeästi: ”Älä valita Varisturkista. Hän löytäisi moitittavaa Tähtiklaanistakin.”

Tulisydän katsahti häneen kiitollisena, veti kypälänsä alleen ja asettui kuuntelemaan.

Pitkätähti, Tuuliklaanin päällikkö, aloitti ilmoittamalla, kuinka hänen klaaninsa oli toipunut äskettäisestä taistelusta Jokiklaania ja Varjoklaania vastaan. ”Yksi klaaninvanhimmistamme on kuollut”, hän maukui, ”mutta kaikki soturimme selvisivät – ja ovat jälleen valmiita taistelemaan”, hän jatkoi painokkaasti.

Yötähti luimisti korvansa ja siristi silmiään, kun taas Väärätähti päästi uhkaavaa murinaa syvältä kurkustaan.

Tulisydämen turkkia kihelmöi. Jos päälliköt kävisivät toistensa kimppuun, muutkin kissat alkaisivat rähinöidä. Oliko yhdessäkään kokoontumisessa käynyt niin? hän pohti. Tuskinpa edes Yötähti, Varjoklaanin uhmakas uusi päällikkö, uskaltaisi suututtaa Tähtiklaania rikkomalla pyhän aselevon!

Tulisydän katseli karvansa pörhistäneitä kissoja, ja Sini-tähti astui esiin. ”Se on hyvä kuulla, Pitkätähti”, hän maukui sulavasti. ”Meidän kaikkien tulisi iloita siitä, että Tuuliklaani vahvistuu jälleen.”

Hänen siniset silmänsä hehkuivat kuunvalossa, kun hän katsoi Varjoklaanin ja Jokiklaanin päälliköitä. Yötähti käänsi katseensa pois, ja Väärätähti painoi päänsä. Hänen ilmettään oli mahdoton tulkita.

Juuri julman Rikkotähden johtama Varjoklaani oli karkottanut Tuuliklaanin laajentaakseen omia metsästysmaitaan. Jokiklaani oli käyttänyt tilannetta hyväkseen ja saalistanut hylätyillä reviiirillä – mutta kun Rikkotähti oli häädetty, Sinitähti oli saanut muut klaanit uskomaan, että metsä tarvitsi neljä klaania ja että Tuuliklaanin täytyi palata kotiin. Tulisydän värähti. Hän muisti pitkän ja vaikean matkan, kun hän ja Harmaaraita olivat vaeltaneet etsimässä Tuuliklaania noustaakseen sen takaisin kotiyhängölleen.

Se muistutti häntä siitä, että hän aikoi ylittää saman ylängön löytääkseen Korppitassun, ja hän vaihtoi hermostuneesti asentoaan. Hän ei ollut järin innokas lähtemään matkaan. *Onneksi edes Tuuliklaani on ystävällinen Myrskyklaania kohtaan*, hän ajatteli, *joten meidän ei pitäisi saada ketään kimp-puamme.*

”Myös Myrskyklaanin kissat toipuvat hyvin”, Sinitähti jatkoi. ”Viime kokoontumisen jälkeen kahdesta oppilaastamme on tullut satureita. He ovat saaneet nimet Tomuturkki ja Hiekkamyrsky.”

Puhujankiven alapuolelle kokoontuneesta sankasta kissajoukosta kohosi suosionosoituksia – enimmäkseen Myrskyklaanista ja Tuuliklaanista, Tulisydän huomasi. Hän näki vilahduksen Hiekkamyrskystä, joka istui vaalean kellanpunainen pää ylväästi pystyssä.

Kokoontuminen jatkui nyt rauhallisemmin. Tulisydän muisti edellisen kokoontumisen, jossa päälliköt olivat syytäneet toinen toistaan vieraalla reviiirillä metsästämisestä. Siitä ei kuitenkaan enää puhuttu. Ilkitöistä oli ollut vastuussa

Rikkohännän johtama luopiojoukko – kukaan ei kuitenkaan tuntunut kuulleen, että sama joukko oli hyökännyt Myrskyklaanin leiriin ja kärsinyt murskatappion. Sinitähden salaisuus sokeasta Rikkohännästä oli turvassa.

Kun tapaaminen oli päättynyt, Tulisydän alkoi etsiä Harmaaraitaa. Jos he aikoivat ehtiä Korppitassun luo, heidän olisi lähdettävä vielä, kun Myrskyklaanin kissat olivat laaksossa eivätkä huomaisi, mihin suuntaan he lähtisivät.

Tulisydän kohtasi Pitkähännän oppilaan Nopsatassun katseen. Tämä istui keskellä nuorten Varjoklaanin kissojen ryhmää. Nopsatassu kääntyi toiseen suuntaan syyllisen näköisenä. Minä toisena hetkenä hyvänsä Tulisydän olisi kutsunut oppilaan luokseen, käskenyt hänen etsiä mestarinsa ja valmistautua kotimatkaan – mutta nyt häntä kiinnosti ainoastaan Harmaaraidan löytäminen mahdollisimman nopeasti. Hän unohti Nopsatassun heti, kun näki ystävänsä, joka pujotteli muiden kissojen lomitse häntä kohti. Hopeavirrasta ei näkynyt merkkiäkään.

”Siinähan sinä olet!” Harmaaraita huusi keltaiset silmät loistaen. Tulisydän näki, että hänen ystävänsä oli nauttinut kokoontumisesta, mutta epäili että tämä ei ollut kuunnellut kovinkaan tarkasti. ”Oletko valmis?” hän maukui.

”Lähtemään Korppitassun luo, niinkö?”

”Hiljempaa!” Tulisydän sähähti ja katsoi hätäntyneenä ympärilleen.

”Kyllä. Valmiina ollaan”, Harmaaraita naukui vaimeamella äänellä. ”Enpä voi väittää odottavani sitä. Eipä silti, teen mitä tahansa, jotta saisin Tiikerikynnen irti niskavilloistani – vai onko sinulla parempia ajatuksia?”

Tulisydän pudisti päätään. ”Tämä on ainoa keino.”

Laaksossa vilisi edelleen kissoja, jotka valmistautuivat lähtemään neljään eri suuntaan. Kukaan ei tuntunut huomaavan

Tulisydäntä ja Harmaaraitaa, ennen kuin he olivat melkein rinteellä, joka nousi Tuuliklaanin ylänköreviirille. Silloin he kuuluivat takaansa naukaisun.

”Hei, Tulisydän! Minne te olette menossa?”

Se oli Hiekkamyrsky.

”Tuota...” Tulisydän vilkaisi epätoivoisena Harmaaraitaa. ”Kuljemme kiertotietä”, hän sepitti nopeasti. ”Tuuliklaanin Mutakynsi kertoi, että aivan reviirimme rajalla on nuorten jänisten yhdyskunta. Ajattelimme käydä hakemassa vähän tuoresaalista.” Hänen mieleensä juolahti, että Hiekkamyrsky saattaisi tarjoutua heidän seurakseen, joten hän jatkoi: ”Kerrothan Sinitähdelle, jos hän kysyy, missä me olemme?”

”Totta kai.” Hiekkamyrsky haukotteli ja paljasti terävien, valkoisten hampaiden rivin. ”Ajattelen teitä jahtaamassa jäniksiä, kun olen käpertynyt ihanan lämpimälle makuusijalle!” Hän heilautti häntäänsä ja tassutteli tiehensä.

Tulisydän huojentui; ei ollut mukavaa valehdella Hiekkamyrskylle. ”Lähdetään”, hän maukui Harmaaraidalle, ”ennen kuin joku muu näkee meidät.”

Nuoret soturit livahtivat pensaiden suojaan ja hiipivät ylös rinnettä. Ylhäällä Tulisydän pysähtyi hetkeksi ja katsoi taakseen varmistaakseen, että kukaan ei seurannut heitä. Sitten he loikkasivat laakson reunan yli ja laukkasivat kohti nummia ja niiden toisella puolella sijaitsevaa kaksijalkojen maatilaa.

Tämä on ainoa keino, Tulisydän toisti itselleen ja viiletti eteenpäin. Hänen olisi saatava tietää totuus – ei ainoastaan Punahännän ja Korppitassun vaan koko klaanin tähden. Tiikerikynsi oli pysäytettävä... ennen kuin hän ehtisi tappaa uudelleen.

MAAILMAN SUOSITUIN KISSASARJA!

Tulisydän on päättänyt saada selville totuuden
klaaninsa entisen varapäällikön kuolemasta.
Pian hänelle alkaa valjeta salaisuuksia, jotka
eräiden mielestä olisi parempi jättää selvittämättä.

	 9 789510 495605
www.wsoy.fi	N84.2 ISBN 978-951-0-49560-5

Kannen kuva: Owen Richardson